

[Christopherson.]

fremgik det af statsministerens tale, at vi endnu kun står ved begyndelsen til den nødvendige sanerings- og oprydningspolitik.

Jeg tror, det vil være klogt, såfremt folketingets partier også vedkender sig denne grundholdning. Kun ved et sejt og årelangt arbejde kan vi nemlig gøre os håb om at vende udviklingen. Jeg vil godt sige dette med særlig adresse til dem, som nu kaster sig ud i en grov agitation og dermed prøver at bilde befolkningen ind, at det er regeringens og folketingsflertallets politik i det sidste halve års tid, som er årsagen til vore vanskeligheder. Den ledighed, vi har i øjeblikket, de valutaproblemer, vi står med, og den høje rente, der plager det danske samfund, er ikke affødt af regeringens politik, men det er resultatet af tidligere perioders manglende håndfasthed og manglende forudseenhed.

De politiske aftaler, der er truffet indtil dato, er således efter venstres opfattelse kun en begyndelse på arbejdet. Men naturligvis vil denne begyndelse ikke være uden gavnlige virkninger. Februarbesparelserne på 1.600 mill. kr. lagde en dæmper på statsudgifternes vækst allerede i år og gjorde det lettere i dette efterår at kunne træffe aftaler om udgiftspolitikken til næste år.

Den omkostningsdæmpende ydelse, som i starten blev mødt med megen kritik, tror jeg alle i dag kan se simpelt hen blev årsagen til, at vi i julipristallet slap for den fjerde dyrtidsportion.

Den bundne opsparing, som også blev mødt med megen kritik, viste sine positive virkninger i august og i september, da den blev en væsentlig årsag til obligationskursens stigning og dermed til den rentesænkning på 2 pct., der er sket fra midten af juli måned og til i dag.

Aftalerne i maj måned tog sigte på at bremse op for det private forbrug. Medicinen var ubehagelig, men resultatet er jo ikke udeblevet. Den danske handelsbalances underskud er nu i aftagende, selv om det stadig er større end i fjor, og vort betalingsbalanceunderskud vil formentlig i år kunne holdes på omkring 7 mia kr. Det er et stort tal, det er et tal, der er alt for stort, men når man tager i betragtning, at det ændrede bytteforhold jo burde koste Danmark 12 mia kr. i udenlandsk valuta, så er et beta-

lingsbalanceunderskud på 7 mia kr. alligevel udtryk for en væsentlig forbedring.

Boligforliget i juni måned var en tredje vigtig aftale. Det står jo endnu tilbage at omsætte den til praktisk lovgivning, og den begynder først at fungere fra 1. januar 1975. Forliget har således ikke nogen indflydelse på byggesituationen i indeværende år, men det var vigtigt, at byggesektoren fik besked om boligbyggeriets fremtidige vilkår. Forliget skabte ro efter mere end 3 års usikkerhed og panikstemning, som jo også var årsagen til en helt ukontrolleret eksplosion i parcelhusbyggeriet i 1972 og 1973.

Det fjerde forlig omkring skattelovgivningen og omkring udgiftspolitikken må ses både som et led i den økonomiske politik og som opfyldelsen af manges ønsker til lovgivningsmagten. Skattelettelserne på 7 mia kr. vil give alle danskere en forøgelse i realindtægten, der ellers ville have været umulig at opnå i 1975 på grund af vore alvorlige valutaproblemer, og besparelserne på de offentlige budgetter vil gøre det muligt at overføre ressourcer fra det offentlige til erhvervslivet.

Jeg registrerede jo godt, at både hr. Kjeld Olesen og hr. Gede var inde på den tanke, at skatte- og udgiftsforliget nok i virkeligheden ikke havde nogen synderlige resultater. Men jeg synes alligevel, det er værd at lægge mærke til, at både fra erhvervslivets folk og fra fagbevægelsens ledere kommer der i denne tid udtalelser, som klart markerer en tilfredshed med skattereformen, og som klart erkender, at det, der blev vedtaget af et flertal her i salen for en uges tid siden, alligevel var et meget betydeligt fremskridt, som vil medvirke til at få løst en række af de problemer, vi står med.

Det har ofte været fremført, at det folketing, der blev valgt den 4. december i fjor, er splittet, og at det har vanskeligt ved at arbejde. Det er naturligvis rigtigt i den forstand, at det tager tid at nå frem til aftaler. Men jeg synes, det er væsentligt at understrege, at de 4 store forlig, der er gennemført indtil nu, trods alt er gennemført med bistand af en række forskellige politiske grupperinger. 9 af folketingets 11 partier har i løbet af de sidste 10 måneder deltageret i et eller flere afgørende politiske forlig. 160 af folketingets 179 mandater har på den ene eller den anden måde påtaget sig et med-